

ÅLAND

www.alandstidningen.ax • Tipsa dygnet runt! Telefon 15000 • E-post 15000@alandstidningen.ax • SMS 0457 00 15000 • Nr 68 • Pris: 2 euro

SPORT Robert Helenius gick på knock Sidan 25

FAMILJ Ensamt på dagis för bröderna Carl-Olof och Frans Sidan 10

KULTUR Sabina utreder hotellkaos i Mögelbo Sidan 31

ÅLANDSTIDNINGEN AVSLÖJAR

Polisen lade mycket krut på krögarparets ombud

» **Nyheter** Samtidigt som krögarparets liv är slaget i spillror efter konkursen i spåren av myndighetsrazzia för tre år sedan, prioriterar polisen förundersökningen mot deras juridiska ombud, Marcus Måtar.

Han tog ut pengar från ett bolags-

konto som polisen inte hade spärrat, och gav bolagets anställda flygbiljetter hem. Penningtvätt, hävdade dåvarande polismästaren Teijo Ristola och polisanmälde.

Nu har utredare från CKP, tillsammans med tolk, flugits ned för att för-

höra de thailändska arbetstagarna i Bangkok. Krögarparet får samtidigt vänta på sin rättegång i ett år till för att det tar tid att delge samma arbetstagare.

Ålandstidningen har tagit del av den hemliga förundersökningen. **Sidorna 4-5**

Juristen Marcus Matar.

Julia drottning i Lejonkungen

» **Kultur** "En värld full av liv" drog fullt hus på premiären under helgen. Hundramannakören och solisterna bjöd på en mäktig show med alla de bästa låtarna från lejonklippan.

En av de starkast lysande stjärnorna var Julia Valkeapää, som spelade Simba som liten. **Sidorna 30-31**

Foto: Joakim Holmström

Arkan Asaad lyfte litteraturdagarna

» **Kultur** Arkan Asaads starka berättelse om sin pappa och hans kamp blev litteraturdagarnas höjdpunkt. Publiken satt knäpptyst medan han pratade.

Annars bjöd bokfesten på en blandad kompot med allt från skräck till en redogörelse för de bästa ursäakterna för att slippa skriva.

Sidorna 11-17

Simba (Julia Valkeapää) och Mufasa (Anders Hallbäck) var två av byggstenarna i det mastodontbygge som utgjorde lördagens föreställning "En värld full av liv".

Foto: Joakim Holmström

Sottunga ser ljuset i tunneln

» **Nyheter** När Sottungas kommunsekreterare, Kennet Lundström, tog över var kommunen i djup kris.

I dag är ekonomin i ordning igen. Landskapslänet har inte ens behövt utnyttjas helt och hållet.

Och med tur och skicklighet får Sottunga snart EU-pengar för att bygga ut gästhamnen.

Sidan 6

Cupäventyret tog slut för ÅU

» **Sport** Åland United fick respass i den andra omgången av finska cupen då laget föll i lördagens hemmamatch mot PK-35.

Åland United fick se sig besegrade av ett övermäktigt PK-35 med hela 3-0 i en kylslagen match på Vikingavallens konstgräs. **Sidorna 24-25**

Agentspelet drar i gång igen

Sidorna 23 & 26

» **Konsert** Recension

Välregisserat när Alandica blev

För första gången kändes Alandicas stora scen alldeles för liten. "En värld full av liv" med sin hundramannakör gjorde däremot en strålande insats. Av alla kvällens stjärnor var det Nicklas Lantz tolkning av

Det blir onekligen ganska mäktigt när hundra personer ställer sig på en scen tillsammans.

Att den där hundramannakören dessutom sjunger låtar från legendariska "Lejonkungen" gör inte saken sämre.

Johanna Grüssner har drillat ensemblen på scenen i ett och ett halvt års tid och det märks. Kören har lyckats lära sig texterna på både zulu och swahili, till synes utan problem. Det sitter som ett smäck, med stämmor och allt.

Det som slog mig flera gånger under föreställningen var hur otroligt många fantastiska röster det finns på Åland. Och då ska man också komma ihåg att många av sångarna i "En värld full av liv" klassas som amatörer eller hobbysångare. Det är en otroligt hög klass på dessa röster, helt klart.

Carola Larsson öppnar hela föreställningen med Rafikis "En värld full av liv" och redan där börjar gashuden komma krypande. Det är från början en pampig låt med tydliga **Elton John**-vibbar (så klart). Det är en sådan där låt som kan bli så sab-

En värld full av liv

Producent: Johanna Grüssner.

I rollerna: Carola Larsson, Anders Hallbäck, Annie Lahti, Nicklas Lantz, Julia Valkeapää, Elin Lindholm, Per-Arne Sondell, Kaj Lybeck, Jan-Erik Berglund, Leonarde Brändström, Sofie Eriksson m fl.

la bra med rätt röst, samtidigt som det kan bli total katastrof med en lite för klen pipa.

Men man behöver inte vara orolig. Carola Larsson tar sig an stycket med en stark, nästan bottenlös stämma.

Julia Valkeapää och **Elin Lindholm** gör ett kanonjobb i rollerna som de unga Simba och Nala. De levererar sina repliker på ett naturligt sätt, utan att det blir överspel av det hela. Även här hittar vi två röster som är helt fantastiska.

Under Simbas nummer "Snart är det jag som är kung" kan jag inte låta bli att tänka att den här tjejen kan gå hur långt som helst, om hon bara vill.

Julia Valkeapää och Elin Lindholm har dessutom en skön en-

ergi mellan sig som resulterar i ett fantastiskt samspel mellan dessa två.

Explosiv energi

Men den som sticker ut mest i hela föreställningen är utan tvekan **Nicklas Lantz**. Han anammar Scars komplexa personlighet – bitterheten, avundsjukan, narcissismen – och gör honom flerdimensionell, i stället för att bara göra honom platt och utstuderat elak.

Lantz är otroligt explosiv i sitt uttryck. Vid ett tillfälle blir Scar förbannad, faller på knä och slår handen i golvet. Ilskan är så explosiv och så äkta att det genast blir en tryckt stämning i hela lokalen. Han utstrålar en speciell sorts energi som man vanligtvis hittar i **Shakespeares** karaktärer, och han presenterar den energin på ett sätt som gör att jag tidvis trodde att jag satt på Dramaten i Stockholm, inte på Alandica i Mariehamn.

Att han sedan har en dimmig, lätt kantstött rockröst som perfekt passar både en antagonist och ett lejon ... Det blir inte bättre, helt enkelt.

Två andra personer som fått

Julia Valkeapää och Elin Lindholm är fenomenala i rollerna som de unga Simba och Nala. Deras röster är helt fantastiska.

perfekta roller är så klart **Kaj Lybeck** och **Jan-Erik Berglund** som surikaten Timon och vårtsvinet Pumbaa. De är precis så pajasaktiga som kompanjonerna vi känner från filmen. De river av flertalet skratt med sina fyndiga inlägg, som kryddats med åländsk dialekt.

Men det finns så klart fler starkt lysande stjärnor på Alandica

denna kväll. **Sofie Eriksson**, som spelar Nala som vuxen, gör att gashuden är ett faktum. Hennes röst är inte från den här världen, så mycket är klart. Att hon dessutom har talang för skådespeleri är ett stort plus. Den frustration hon ger utlopp för när hon ska försöka övertala Simba att ta sitt ansvar som den rätte kungen kändes rakt in i maggropen.

Lejonklippan

Scar som lyste starkast.

Leonarde Brändström, Simba som stor, visade publiken vilken mångsidig sångare han är. Utan problem drar han av allt från den gladlynta "Hakuna matata", via den hjärtevärmade "Känn en doft av kärleken" till den känslosamma "Ändlösa natt".

Önskas: Större scen

Alla skådespelare, sångare och musiker gör ett klockrent jobb.

Däremot hade de behövt en större scen, för det här var kvällen då Alandica blev för litet.

Den – med åländska mått mätt – jättestora ensemblen står inträngda på den annars så lagon stora scenen.

Bakom kören hänger dessutom ett draperi, som får hela den annars så professionella uppsättningen att, rent visuellt, andas lite skolpjäs.

Nu var ju själva tanken inte att det skulle vara en renodlad musikal, utan snarare en konsert med musikalstuk och då ska man väl inte bry sig om bakgrunden, men jag hade nog önskat en snyggare sådan. Det irriterade mig lite.

Det begränsade utrymmet gör också att kören dränker solo-

numren på sina ställen, vilket är väldigt synd. En dubbelt större scen hade absolut gjort föreställningen nytta.

Men om man tänker på vilken visuellt avancerad berättelse de ska försöka spela upp på scenen, är det faktiskt bra gjort.

Det som jag blir speciellt lycklig av är småsakerna: Skådespelarbytet i "Hakuna matata", när Simba blir vuxen mitt i låten – bytet mellan Julia Valkeapää och Leonarde Brändström var så sömlöst att jag nästan missade det. **Per-Arne Sonells** perfekta hyenaskratt. Det faktum att Jan-Erik Berglund har en brun plyschfrack på sig.

Det finns så mycket att vara lycklig för när man tittar på "En värld full av liv". Men mest lycklig är jag över att Åland har så många otroligt begåvade sångare. Det är nästan så att man blir lite tårögd.

Text
Nina Latvala
nina.latvala@alandstidningen.ax
tel: 26 641

Foto
Joakim Holmström
joakim.holmstrom@alandstidningen.ax
tel: 26 650

»Teater Recension

Det kanske ser städat ut på ytan, men fem minuter senare har poliskommissarie Weck (Sabina Melander) häcken full.
Foto Daniel Eriksson

Överspel förvandlas till succé på 90 minuter

Mögelbo började som ett projekt i teaterskolans regi. Något färdigt manus fanns inte, utan handlingen har improviserats ihop under ett halvårs tid.

Sex månader senare har allt tappat sin form, alla tycks vara från vetet och stilsäkerheten kastats ut med badvattnet.

Så vad händer om man tar lite för många skådespelare, förser dem med varsin helt osannolik rollberättelse och sedan trycker in dem i en pjäs där precis varenda klyscha sedan buskisrevyn uppfanns finns med?

Kaos? Ja, det också. Men framförallt blir det hysteriskt roligt.

Pjäsen startar lite segt med ett lik i en stugbyreception, med **Mischa Hammarnejd** och **Amanda Nordas** som lätt överspelande ägarpar. De går från noll till hundra i panik över liket, affärerna och sin helt absurda österbottniska kock. I stället för att låta sig bringas över vansinnets brant av de allt mer bisarra händelserna i sin stugby tar de i från tärna redan från början.

Det är lite synd, för egentligen fungerar samspelet dem emellan riktigt bra när kaoset omkring dem når samma kokpunkt som de befunnit sig i redan från början.

För i en fars som normalt skulle kunna hållas ihop med en hälften så stor ensemble presenteras hela tiden nya obegriplig figurer på scenen, i en närmast hysterisk takt.

Här finns fullständigt alkoholiserade landskapsministrar som skriver upp sprit som "kättingar" på fakturan, här finns ÅMHM-inspektörer som pratar konstigt ("Jag är inspektör på åååeemmmhå-åååeemmmhå!"), den där österbottniska kocken som pratar så bred dialekt att ingen begriper någonting, en brud, en tärna, en gårdskarlar med obegripligt få flingor i paketet och en hemsk finlandssvensk hustru som inte kan uttala sin mans namn utan att skrika.

Infall utan mening

Plötsligt slår blixten ned i en av stugorna: Den letargiske gårdskarlen tittar ut och konstaterar "som jag

Den genommärkliga ÅMHM-inspektören (Andrea Hammarnejd) går runt och viftar så det skvätter med en hink gammalt kräk. Tärnan Ylva (Andrea Eklund) och bruden Viola (Maria Mäkilä) ryggar för stanken.
Foto Daniel Eriksson

"Första hälften av föreställningen sitter jag och fnysar åt överspel och billiga poänger. Andra hälften skrattar jag så magen hoppar nästan utan avbrott."

Mögelbo

Plats: Stadshuset

Regi: Ove Andersson

I rollerna: Amanda Nordas, Mischa Hammarnejd, Joacim Toivonen, Alice Andersson Stenberg, Andrea Hammarnejd, Maria Mäkilä, Andrea Eklund, Mikaela Johansson, Sabina Melander, Maria Wiik.

trodde, stuga 13 brinner". Det är en händelse som inte på något sätt för handlingen vidare, det bara sker. Som publik kan man inte vara säker på att något är som det verkar.

Figurerna tvinns ihop som snörparen i ett rep, de skruvas till och piskas ihop på ett genialt sätt som gör att det som först verkar vara en rätt amatörmässig grej till slut framstår som genialt – där amatörmässigheten snarast blir en stor tillgång. I bland vet man inte om skådespelarna gör bort sig, eller om det ska vara precis så galet som det blir, men det är okej. Det är roligt ändå.

Första hälften av föreställningen sitter jag och fnysar åt överspel och billiga poänger. Andra hälften skrattar jag så magen hoppar nästan utan avbrott.

Den här föreställningen ska du inte missa. Alltihop är fullkomligt bisarrt (herregud, upplösningen!), och helt vansinnigt kul!

Fredrik Granlund
fredrik.granlund@alandstidningen.ax
tel: 26 639